

az foglalta le és nyugtalanította őket, hogy hirtelen nagyszámú zsidó érkezhethet a szövetségesek ellenőrzése alatt tartott területekre. Ez a nyugtalanság megmutatkozik abban az emlékiratban, amelyet a külügyminisztérium keleti osztályának egyik tisztviselője, Maurice A. Hankey küldött Randallnak július 20-án. Hankey, MacMichaeltól hallván a Horthy-féle ajánlatról, a következőkre figyelmeztetett:

Nyilvánvaló, hogy Kelet-Európa zsilipjei nyílófélben vannak, és igen rövid idő múltán kelet-európai zsidók tömegével lesz dolgunk... A keleti osztálynak kötelessége emlékeztetni Önt az előző jelentésben elfoglalt álláspontjára, miszerint bonyolult politikai helyzet alakulna ki az egész arab világban, ha a palesztinai kontingens betelne... Életbe vágó, hogy a táborok... valahol a földközi-tengeri térségben létesüljenek, de ne Palesztinában, s lehetőleg ne is túl közel hozzá.²⁵⁵

A Haborús Kabinet augusztus 3-án tárgyalta az ügyet. Eden ismertette az ajánlatot, és hangsúlyozta, hogy a Gyarmatügyi Hivatal szerint Palesztina nem képes „e pillanatban ilyen nagyszámú bevándorlót befogadni”²⁵⁶. Eden úgy látta, hogy a britek vagy elutasítják a Horthy-féle ajánlatot (az Egyesült Államok kormányával egyetértésben vagy csak a saját nevében), vagy elfogadják, s így magyarországi zsidók Levantába áramlásával a polgárháború veszélyét idézik fel Palesztinában.²⁵⁷

A britek a Fehér Könyv szabta keretek között csak korlátozott számú zsidót akartak Palesztinába engedni, olyanokat, akiknek érvényes bevándorlási engedélyük volt. Ösztökölték az amerikaiakat, hogy fogadjanak be több menekültet, és vegyék rá hasonló lépésekre a latin-amerikai államokat is. Azt is javasolták, hogy együttesen bírák rá a portugálokat, hogy engedjenek be zsidókat Angolába.²⁵⁸

Az Egyesült Államok pozitívabb hangot ütött meg. Az amerikaiak a briteknek az elszállítással és az elhelyezéssel kapcsolatos kifogásaira válaszulva (e kifogások szemlátomást a döntés elodázására irányultak), úgy okoskodtak, hogy Horthy ajánlatát „a lehető legtöbb élet megmentésére a lehető leggyorsabban el kell fogadni”. Azt is leszögezték, hogy a nyugati szövetségeseknek „azonnal cselekedniük kell, anélkül hogy más kormányokkal konzultálnának vagy segítségüket igénybe vennék”²⁵⁹. Az intézkedés sürgetése ellenére az Egyesült Államok nem mutatott hajlandóságot bevándorlási politikájának enyhítésére. Egyetlen „eredménye” az volt, hogy (a svájciakon keresztül) értesítette Németországot és Magyarországot:

a semleges országokban szolgálatot teljesítő amerikai konzuli tisztviselők felhatalmazást kaptak arra, hogy bevándorlási vízumot állítsanak ki bárkinek, aki amerikai bevándorlási vízumot kapott, vagy akinek 1941. július 1-jén vagy azután érvényesítették a bevándorlási vízumát, és 1941. december 8. óta Németország vagy Németország szövetségesei által ellenőrzött területen